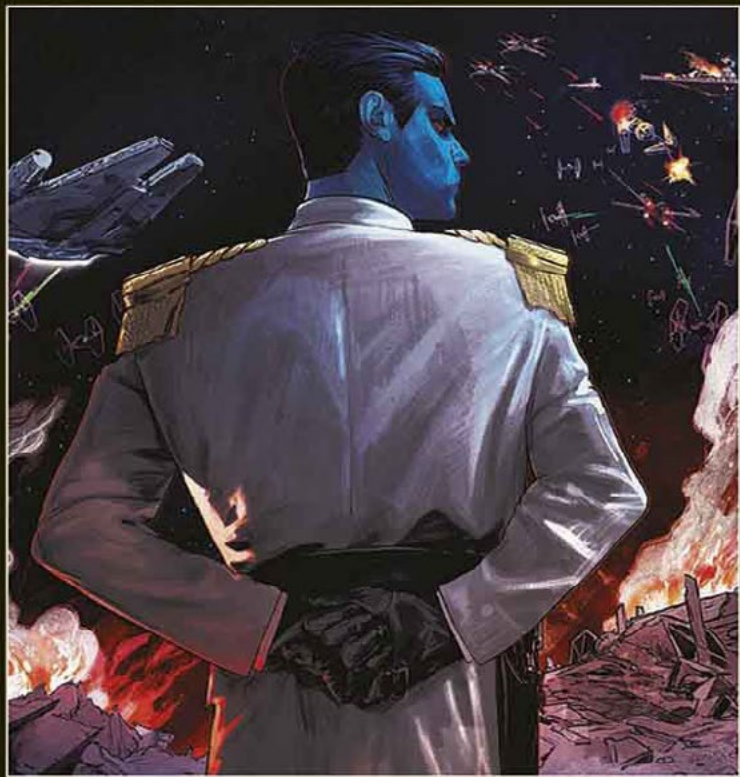

LEGENDS

STAR WARS™

POSLEDNÍ POVEL

TIMOTHY ZAHN

Star Wars

Poslední povel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Timothy Zahn

Star Wars – Poslední povel – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TIMOTHY ZAHN

POSLEDNÍ POVEL

THRAWNOVA TRILOGIE, DÍL TŘETÍ

EGMONT

*Věnováno všem, kteří umožnili
vznik těchto knih, zvláště
Anně Zahnové, Betsy Mitchellové,
Lucy Autrey Wilsonové
a samozřejmě muži, jehož vizí to všechno začalo,
Georgi Lucasovi*

KAPITOLA 1

Imperiální hvězdný destruktorka *Chimaera* klouzal temnotou hlubokého vesmíru. Natočil svůj mohutný klínovitý trup k bledé hvězdě, která se nacházela v cílové soustavě vzdálené tři tisíce světelného roku. A připravil se na válku.

„Všechny systémy jsou připraveny k boji, admirále,“ oznámil komunikační důstojník z posádkové šachty na levoboku. „Právě se začínají nahlašovat ostatní lodě našeho operačního svazu.“

„Výborně, poručíku,“ přikývl velkoadmirál Thrawn. „Dejte mi vědět, až se ozvou všechny. Kapitáne Pellaeone?“

„Pane?“ řekl Pellaeon a zapátral ve tváři svého nadřízeného po neklidu, který musel velkoadmirál pociťovat. Po neklidu, který rozhodně cítil i on sám. Vždyť tohle nebyl jenom další taktický výpad proti Rebelii – žádný útok na rebelský konvoj ani rafinovaný, přímočarý bleskový úder na nějakou nedůležitou planetární základnu. Po měsíci horečných příprav byl Thrawn připraven spustit své hlavní tažení, jehož cílem bylo konečné vítězství Impéria.

Ale jestli velkoadmirál nějaké napětí pociťoval, nedával ho najevo. „Zahajte odpočet,“ nařídil Pellaeonovi stejně klidným hlasem, jako by si objednával večeři.

„Ano, pane,“ řekl Pellaeon a otočil se ke skupině holografických postav ve čtvrtinové velikosti, které stály na holoprojekční ploše

vzadu na můstku *Chimaery*. „Pánové, zahájíme odpočet. *Bellicose*: tři minuty.“

„Rozumím, *Chimaero*,“ přikývl kapitán Aban. Ani řádné vojenské vystupování nedokázalo zcela zakrýt dychtivost, s níž hodlal vrátit úder Rebelům. „Dobrý lov.“

Holografický obraz zapraskal a zmizel, když *Bellicose* zvedla deflektorní štíty a přerušila spojení dlouhého dosahu. Pellaeon přesunul pozornost k dalšímu hologramu v řadě. „*Relentless*: čtyři a půl minuty.“

„Rozumím,“ řekl kapitán Dorja a levou dlaní sevřel pravou pěst v prastarém mirshafském gestu vítězství, načež z holoprojekční plochy zmizela i jeho postava.

Pellaeon pohlédl na datapad. „*Judicator*: šest minut.“

„Jsme připraveni, *Chimaero*,“ řekl kapitán Brandei tichým hlasem. Tichým a trochu divným...

Pellaeon se na něj zamračil. Čtvrtinové hologramy neukazovaly mnoho podrobností, ale výraz na Brandeiově tváři byl přesto snadno čitelný. Byl to výraz muže prahnoucího po krvi.

„Tohle je válka, kapitáne Brandeii,“ promluvil Thrawn, který se tiše postavil vedle Pellaeona. „Nikoli příležitost k osobní pomstě.“

„Chápu svou povinnost, admirále,“ řekl Brandei upjatě.

Thrawn povytáhl modročerné obočí. „Opravdu, kapitáne? Opravdu ji chápete?“

Pomalů a neochotně trocha žáru z Brandeiovy tváře vyprchala. „Ano, pane,“ zahučel. „Mám povinnost k Impériu, k vám a k lodím a posádkám, které mi byly svěřeny.“

„Přesně tak,“ řekl Thrawn. „Jinými slovy k živým. Ne k mrtvým.“

Brandei se pořád ještě mračil, přesto ale svědomitě přikývl. „Ano, pane.“

„Nikdy na to nezapomínejte, kapitáne,“ varoval ho Thrawn. „Válečná štěstěna je vrtkavá a já vás mohu ujistit, že za zničení *Peremptory* v bitvě o flotilu *Katana* nám Rebelie zaplatí. Ale ta odplata bude součástí naší celkové strategie. Nebude to soukromá pomsta.“ Trochu přimhouřil žhnoucí rudé oči. „A už vůbec ne pomsta některého z kapitánů pod mým velením. Myslím, že jsem se vyjádřil jasně.“

Brandeiovi zaškubalo ve tváři. Pellaeon ho nikdy nepovažoval za kdovíjak chytrého, ale i Brandei byl dost bystrý na to, aby poznal výstrahu. „Naprosto jasně, admirále.“

„Dobrá.“ Thrawn na něj ještě chvíli hleděl a potom přikývl. „Věřím, že už jste dostal svůj odpočet.“

„Ano, pane. *Judicator* konec.“

Thrawn pohlédl na Pellaeona. „Pokračujte, kapitáne,“ vyzval ho a odvrátil se.

„Ano, pane.“ Pellaeon se podíval na svůj datapad. „*Nemesis*...“

Bez dalšího zdržení se dostal na konec seznamu. Než zmizel poslední hologram, nahlásila se poslední loď jejich operačního svazu.

„Zdá se, že všechno probíhá hladce,“ řekl Thrawn, když se Pellaeon vrátil na své velitelské stanoviště. „*Stormhawk* hlásí, že naváděcí lodě odstartovaly přesně na čas a vlečná lana fungují správně. A právě jsme zachytili všeobecné tísňové volání ze soustavy Ando.“

Bellicose a její operační svaz, přesně podle harmonogramu. „Nějaká reakce, pane?“ zeptal se Pellaeon.

„Na tísňové volání odpověděla rebelská základna na Ord Pardronu,“ odpověděl Thrawn. „Jsem zvědav, jak velkou pomoc jim pošlou.“

Pellaeon přikývl. Rebelové už měli s Thrawnovou strategií jisté zkušenosti; mohli proto očekávat, že útok na Ando je pouhá lest, a zachovat se podle toho. Ale na druhou stranu, nad útočným svazem sestávajícím z imperiálního hvězdného destrukturu a osmi dreadnaughtů z flotily *Katana* nemohli jen tak mávnout rukou.

Na tom ale stejně příliš nezáleželo. Rebelové pošlou několik lodí na Ando proti *Bellicose*, dalších několik na Filve proti *Judicatoru*, dalších pár na Crondre proti *Nemesis* a tak dále. Než *Death's Head* zaútočí na samotnou základnu, Ord Pardronu zbude jen ta nejzákladnější obrana a sám bude hlasitě volat o veškeré posily, které dokáže Rebelie vyštourat.

A všechny ty posily zamíří právě na Ord Pardron. A skutečný cíl Impéria zůstane zcela bez ochrany, jen po něm natáhnout ruku.

Pellaeon se podíval z čelního průzoru na hvězdu soustavy Ukio, která svítila přímo před nimi. Stáhlo se mu hrdlo, když se znovu zamyslel nad obrovskou smělostí celého tohoto plánu. Planetární

štíty dokázaly zastavit každý útok, s výjimkou toho nejmohutnějšího bombardování protonovými torpédy a turbolasery, a klasická vojenská moudrost proto velela, že jediný způsob, jak si podrobit moderní planetu, je propašovat pod štíty pohyblivou pozemní jednotku a poslat ji zničit štítové generátory. Jenže při útoku pozemních jednotek a následném bombardování z oběžné dráhy byl cílový svět pokaždé ošklivě zpustošen, než byl konečně obsazen. Druhá možnost – nasazení mnoha set tisíc vojáků do plnohodnotného pozemního tažení, které se mohlo protáhnout na celé měsíce nebo dokonce roky – nebyla o nic lepší. Dobýt neponičenou planetu s nepoškozenými štítovými generátory se považovalo za nemožné.

Tahle vojenská moudrost dnes padne. Spolu s Ukiem.

„Zachytili jsme tíšňový signál z Filve, admirále,“ oznámil komunikační důstojník. „Ord Pardron znovu odpovídá.“

„Výborně.“ Thrawn se podíval na chronometr. „Myslím, že za sedm minut budeme moci vyrazit.“ Sotva ztlačně semkl rty. „Raději bychom se měli přesvědčit, že je náš vznešený mistr Jedi připraven na svou úlohu.“

Pellaeon skryl úšklebek. Joruu C'baoth, pomatený klon dávno mrtvého mistra Jedi Joruse C'baotha, se před měsícem prohlásil právoplatným dědicem Impéria. Pellaeon s ním nemluvil o nic raději než Thrawn, ale přesto se nabídl dobrovolně. Kdyby to neudělal, dostal by to rozkazem. „Zajdu za ním, pane,“ řekl a vstal.

„Děkuji vám, kapitáne,“ pravil Thrawn. Jako kdyby měl Pellaeon na vybranou.

Jakmile vystoupil z ochranné bubliny, kterou v Síle vytvářeli ysalamiriové zavěšení na výživných rámech a rozmístění na můstku, ucítil, jak ho C'baoth volá k sobě. Mistr Jedi se zřejmě nemohl dočkat, až celá operace začne. Pellaeon se co nejlépe připravil, obrnil se proti duševnímu nátlaku C'baotha, který ho pobízel ke spěchu, a zamířil dolů do Thrawnova velitelského sálu.

Světla v místnosti jasně zářila; byl to markantní rozdíl oproti tlumenému osvětlení, kterému obvykle dával přednost velkoadmirál.

„Kapitáne Pellaeone,“ zvolal C'baoth a pokynul mu z dvojitého kruhu displejů uprostřed sálu. „Pojďte dál. Už na vás čekám.“

„Zbytek operace si žádal mou plnou pozornost,“ sdělil mu Pellaeon škrobeně a snažil se skrýt nechut, kterou k němu cítil. I když moc dobře věděl, jak je takové snažení marné.

„Ovšem,“ nasadil C’baoth jízlivý úsměv a dal tím výmluvně najevo, jak moc ho Pellaeonovy rozpaky pobavily. „Nevadí. Předpokládám, že velkoadmirál Thrawn je konečně připraven?“

„Téměř,“ odpověděl Pellaeon. „Než začneme, chceme co nejvíce vyčerpát Ord Pardron.“

C’baoth si odfrkl. „Pořád si myslíte, že Nová republika bude tančovat, jak bude velkoadmirál pískat?“

„Ano,“ přisvědčil Pellaeon. „Velkoadmirál naše protivníky důkladně prostudoval.“

„Prostudoval jejich umělecká díla,“ ušklíbl se opovržlivě C’baoth. „To se nám bude hodit, až Nová republika vyčerpá všechny válečníky a pošle na nás umělce.“

Signál z kruhu displejů zachránil Pellaeona před nutností odpovédět. „Jsme v pohybu,“ oznámil C’baothovi. V duchu začal odpočítávat sedmdesát šest sekund, než *Chimaera* dorazí z výchozího bodu do soustavy Ukio, a snažil se nedovolit, aby se mu C’baothova slova dostala pod kůži. Ani on sám netušil, jakým způsobem dokáže Thrawn tak přesně vyčíst ta nejniternější tajemství každé rasy z jejich uměleckých děl. Ale mnohokrát viděl, jak se tyto znalosti osvědčily, a tak se naučil velkoadmirálovým instinktům důvěřovat. Na rozdíl od C’baotha.

Jenže C’baoth stejně neměl zájem o upřímnou debatu na tohle téma. Celý uplynulý měsíc – od chvíle, co se prohlásil dědicem císaře – vedl C’baoth tichou válku proti Thrawnově důvěryhodnosti a naznačoval, že skutečné poznání může pocházet jedině od Síly. Jinými slovy: od něho.

Pellaeon mu to nespokl. Císař si také pohrával se Sílou, a přesto nebyl schopen předpovědět svou vlastní smrt u Endoru. Ale nejistota, kterou zaséval C’baoth, začínala zapouštět kořeny – zvláště mezi méně zkušenými Thrawnovými důstojníky.

O důvod víc, pomyslel si Pellaeon, proč bylo nutné, aby tento útok skončil úspěchem. Výsledek závisel nejen na vojenské taktice,

ale také na Thrawnově pochopení kulturního étosu Ukianů. Na Thrawnově přesvědčení, že Ukiané mají na základní psychologické úrovni hrůzu ze všeho, co považují za nemožné.

„On nebude mít vždycky pravdu,“ promluvil C’baoth do Pellaeonových úvah.

Pellaeon se prudce kousl do jazyka a na zádech mu naskočila husí kůže. Lehkovážnost C’baothova vpádu do jeho myšlenek ho vyděsila. „Vy vůbec nemáte ponětí o tom, co je to soukromí, že?“ zavrčel.

„Já jsem Impérium, kapitáne Pellaeone,“ prohlásil C’baoth a oči mu zaplály temným, fanatickým ohněm. „Vaše myšlenky jsou jedním ze způsobů, jimiž mi sloužíte.“

„Já sloužím velkoadmirálu Thrawnovi,“ ohradil se upjatě Pellaeon.

C’baoth se usmál. „Věřte si tomu, když chcete. Ale teď k věci – ke skutečným imperiálním záležitostem. Až tato bitva skončí, kapitáne Pellaeone, pošlete zprávu na Wayland.“

„Nepochybně jim chcete oznámit, že se mohou těšit na váš návrat,“ řekl kysele Pellaeon. C’baoth už měsíc opakoval, že se brzy vrátí do svého bývalého domova na Waylandu, kde převezme velení nad klonovacím komplexem v císařově starém skladišti v Mount Tantissu. Ale zatím měl tolik práce s podkopáváním Thrawnova postavení, že ještě nestačil přejít od slov k činům.

„Nemějte strach, kapitáne Pellaeone,“ řekl C’baoth, jako by se opět náramně bavil. „Až nadejde čas, opravdu se na Wayland vrátím. A proto se s nimi po této bitvě spojte a nařídíte, aby pro mě vytvořili klona. Velmi zvláštního klona.“

To bude muset schválit velkoadmirál Thrawn, byla slova, která Pellaeonovi přišla na mysl. „Jakého klona si přejete?“ byla slova, která mu nevysvětlitelně vyšla z úst. Pellaeon zamrkal a zapátral v krátkodobé paměti. Ano, opravdu to řekl.

C’baoth se znovu pousmál nad jeho tichým zmatkem. „Chci pouhého služebníka,“ odpověděl. „Někoho, kdo na mne bude čekat, až se vrátím. Vytvořeného z jednoho ze vzácných císařových suvenýrů – myslím, že to byl vzorek B-2332-54. Samozřejmě dáte veliteli posádky na vědomí, že je třeba vykonat to v naprosté tajnosti.“

Nic takového neudělám. „Ano,“ slyšel Pellaeon vlastní hlas. Zvuk toho slova ho šokoval; určité to tak nemyslel. Naopak: jakmile bude po bitvě, podá o tomto rozhovoru hlášení přímo samotnému Thrawnovi.

„Tento rozhovor zůstane jen mezi námi dvěma,“ pokračoval le-nivě C’baoth. „Jakmile splníte můj rozkaz, úplně na naši rozmluvu zapomenete.“

„Ovšem,“ přisvědčil Pellaeon, aby ho umlčel. Ano, musí to ohlásit Thrawnovi. Veloadmirál už bude vědět, co s tím.

Odpočet dospěl k nule a na hlavní nástěnné obrazovce se objevila planeta Ukio. „Měli bychom zapnout taktický displej, mistře C’baothe,“ řekl.

C’baoth mávl rukou. „Dělejte, jak myslíte.“

Pellaeon došel ke dvojitému kruhu displejů a stiskl příslušnou klávesu. Uprostřed místnosti se rozsvítil holografický taktický displej. *Chimaera* se řítila na vysokou oběžnou dráhu nad rovníkem na osvětlené straně planety; deset dreadnaughtů z flotily *Katana* tvořících její operační svaz se rozdělilo do vnějších a vnitřních obranných pozic; a *Stormhawk* přilétal jako záloha z noční strany. Bylo vidět, jak ostatní lodě, převážně frachtáky a další komerční typy, klesají do mezer, které pro ně nakrátko otevřela letová kontrola Ukia v planetárním energetickém štítu – mihotavé modré schránce obklopující celou planetu asi padesát kilometrů nad povrchem. Dvě tečky svítily červeně: naváděcí lodě ze *Stormhawku*, které se snažily vypadat stejně nenápadně jako zbytek plavidel spěchajících honem do úkrytu. Naváděcí lodě a jejich čtyři neviditelné společnice, které vlekly za sebou.

„Neviditelné jsou jen pro ty, kdo nemají oči, jimiž by je viděli,“ zamumlal C’baoth.

„Takže vy teď vidíte i samotné lodě?“ zavrčel Pellaeon. „To je užasné, jak vaše schopnosti narůstají.“

Doufal, že C’baotha popíchne – ne moc, jenom trochu. Ale snažil se marně. „Vidím vaše lidi za těmi skvělými maskovacími štíty,“ řekl mistr Jedi pokojně. „Vidím jejich myšlenky a usměrňuji jejich vůli. Copak záleží na nějakém kovu?“

Pellaeon zkřivil rty. „Předpokládám, že je toho hodně, na čem vám nezáleží,“ ucedil.

Koutkem oka zahlédl C'baothův úsměv. „Co není důležité pro mistra Jedi, není důležité ani pro vesmír.“

Naváděcí lodě a zamaskované křižníky už byly skoro u štítu. „Jakmile budou pod štítem, uvolní vlečná lana,“ připomněl Pellaeon C'baothovi. „Jste připraven?“

Mistr Jedi se v křesle napřímil a přivřel oči na pouhé škvírky. „Čekám na veloadmirálovy rozkazy,“ řekl ironicky.

Pellaeon ještě chvíli hleděl na starcův vyrovnaný výraz a po zádech mu přejížděl mráz. Živě si vzpomínal na dobu, kdy se C'baoth poprvé pokusil řídit na dálku imperiální jednotky. Vzpomínal si na bolest v C'baothově tváři; na ztrhaný výraz plný soustředění a úsilí, s nímž se snažil duševní spojení udržet.

Před necelými dvěma měsíci Thrawn sebejistě prohlásil, že C'baoth se pro Impérium nikdy nestane hrozbou, protože nedokáže soustředit a koncentrovat svou jediskou moc po delší dobu. Jenže bylo zřejmé, že mezitím se C'baothovi podařilo získat nad svými schopnostmi potřebnou kontrolu.

A proto se stal pro Impérium hrozbou. Velice nebezpečnou hrozbou.

Zapípal interkom. „Kapitáne Pellaeone?“

Pellaeon se natáhl ke kruhu displejů a zmáčkl klávesu. Usilovně se snažil obavy z C'baotha potlačit. Pro tuto chvíli flotila C'baotha potřebovala. A C'baoth naštěstí potřeboval zase flotilu. „Jsme připraveni, admirále,“ oznámil.

„Buďte ve střehu,“ upozornil ho Thrawn. „Právě odpojují vlečná lana.“

„Jsou volní,“ oznámil C'baoth. „Zapínají motory... přesouvají se na určené pozice.“

„Potvrďte, že jsou pod planetárním štítem,“ poručil Thrawn.

C'baothovi přelétl po tváři první náznak starého duševního vyptění. Pellaeona to nepřekvapilo. Vzhledem k tomu, že maskovací štít znemožňoval *Chimaere* sledovat křižníky a zároveň oslepoval i jejich vlastní senzory, C'baoth mohl zjistit jejich přesnou polohu jediné

tak, že ji vyčetl z myslí, kterých se dotýkal. „Všechny čtyři lodě jsou pod štítem,“ řekl.

„Musíte si být naprosto jistý, mistře Jedi. Jestli se mýlíte –“

„Nemýlím se, velkoadmirále Thrawne,“ přerušil ho ostře C’baoth. „Já svou úlohu v této bitvě splním. Vy se starejte o tu vaši.“

V interkomu bylo chvíli ticho. Pellaeon sebou trhl a představoval si velkoadmirálův výraz. „Tak dobrá, mistře Jedi,“ ozval se Thrawnův klidný hlas. „Připravte se na svou úlohu.“

Následovalo dvojité cvaknutí, jak se otevřel komunikační kanál. „Tady imperiální hvězdný destruktorka *Chimaera*, volám vládu Ukia,“ řekl Thrawn. „Jménem Impéria vám oznamuji, že soustava Ukio opět spadá pod mandát imperiálního zákona a pod ochranu imperiálních sil. Vypnete štíty, svoláte všechny vojenské jednotky na základnu a připravíte se na řádnou kapitulaci.“

Žádná odpověď. „Vím, že mě slyšíte,“ pokračoval Thrawn. „Jestli neodpovíte, budu muset předpokládat, že hodláte nabídku Impéria odmítnout. V takovém případě nebudu mít na vybranou a budu nucen zahájit útok.“

Opět ticho. „Vysílají další tísňové volání,“ zaslechl Pellaeon hlas komunikačního důstojníka. „Zní o něco poplašeněji než to první.“

„Jsem si jistý, že třetí volání bude ještě poplašenější,“ řekl Thrawn. „Připravte první palebnou sekvenci. Mistře C’baothe?“

„Křižníky jsou připraveny, velkoadmirále Thrawne,“ prohlásil C’baoth. „Stejně jako já.“

„To doufám,“ řekl Thrawn tiše a výhrůžně. „Pokud nebude načasování naprosto dokonalé, celé tohle představení bude úplně k ničemu. Turbolaserová baterie tři: na můj povel spusťte první palebnou sekvenci. Tři... dva... jedna... pal!“

Na taktickém hologramu vylétlo z turbolaserových baterií *Chimaery* k planetě pod nimi dvojité kopí zeleného ohně. Paprsky udeřily do mihotavého modrého planetárního štítu, trochu se rozprskly, když se jejich energie rozptýlila a odrazila zpátky do vesmíru –

A oba zamaskované křižníky vznášející se na repulzorech pod planetárním štítem přesně pod oběma zasaženými místy s dokonalým načasováním vypálily. Jejich turbolaserové střely prosvitěly

atmosférou a zabodly se do dvou hlavních leteckých obranných základen Ukia.

Takhle to aspoň viděl Pellaeon. Ukiané neměli o zamaskovaných křižnících ani tušení, takže z jejich pohledu to vypadalo, že *Chimaira* vypálila dvě ničivé střely přímo skrz nepropustný planetární štít.

„Třetí volání skončilo přímo uprostřed, pane,“ oznámil komunikační důstojník s nádechem černého humoru. „Myslím, že jsme je zaskočili.“

„Přesvědčíme je, že to nebyla náhoda,“ řekl Thrawn. „Připravte druhou palebnou sekvenci. Mistře C’baothe?“

„Křižníky jsou připraveny.“

„Turbolaserová baterie dva: na můj povel spusťte druhou palebnou sekvenci. Tři... dva... jedna... pal!“

Z lodi opět vyšlehly zelené paprsky; a zamaskované křižníky i tentokrát s dokonalým načasováním vytvořily iluzi. „Dobrá práce,“ řekl Thrawn. „Mistře C’baothe, přesuňte křižníky do postavení pro třetí a čtvrtou sekvenci.“

„Jak si přejete, velkoadmirále Thrawne.“

Pellaeon sebou bezděčně trhl. Terčem čtvrté sekvence byly dva ze třiceti vzájemně se doplňujících štítových generátorů Ukia. Zahájení takového útoku by znamenalo, že Thrawn rezignoval na svůj původní cíl dobýt Ukio s nepoškozenou planetární obranou.

„Imperiální hvězdný destruktor *Chimaero*, tady Tol dosLla z ukianské vlády,“ ozval se z reproduktoru trochu rozechvělý hlas. „Žádáme vás, abyste zastavili bombardování Ukia, než projednáme podmínky kapitulace.“

„Mé podmínky jsou velice jednoduché,“ řekl Thrawn. „Začnete tím, že vypnete planetární štít a dovolíte mým jednotkám přistát. Předáte jim kontrolu nad štítovými generátory a nad všemi zbraněmi země–vesmír. Všechna bojová vozidla větší než velitelské spídry budou přesunuta na určené vojenské základny a předána do imperiálních rukou. I když se budete zodpovídat Impériu, váš politický a společenský systém zůstane pod vaší kontrolou. Samozřejmě za předpokladu, že se váš lid bude náležitě chovat.“

„A jakmile budou tyto změny provedeny?“

„Stanete se součástí Impéria, se všemi právy a povinnostmi, které z toho plynou.“

„Nezavedete žádnou válečnou daň?“ zeptal se dosLla podezíravě.
„Žádné nucené odvody mladých mužů do vaší armády?“

Pellaeon si dokázal živě představit Thrawnův ponurý úsměv. Ne, oni už se s nucenými odvody nebudou muset nikdy obtěžovat. Ale-
spoň dokud budou mít v rukou císařovu sbírku spaartiských klonova-
cích válců.

„Na vaši druhou otázku: ne. A na první: podmíněné ne,“ řekl Thrawn Ukianovi. „Jste si patrně vědom toho, že většina imperiálních světů v současnosti odvádí válečnou daň. Existují však výjimky; a je pravděpodobné, že váš přínos válečnému úsilí bude pocházet přímo z vašich rozsáhlých potravinářských závodů a zpracovatelských středisek.“

Na druhém konci se na dlouhou chvíli rozhostilo ticho. Pellaeon si uvědomil, že dosLla není žádný hlupák – Ukian moc dobře věděl, jaké má Thrawn s jeho planetou úmysly. Nejprve přímou imperiální kontrolu nad obrannými zbraněmi země–vesmír, potom přímou kontrolu nad potravinovým distribučním systémem, zpracovatelskými středisky, rozsáhlými farmářskými oblastmi a pastvinami pro dobytek; a zanedlouho se celá planeta stane obrovskou zásobárnou pro imperiální válečnou mašinerii.

Jenže jedinou dosLlovou alternativou bylo tiše přihlížet, jak mu Impérium přímo před očima nenávratně a nevysvětlitelně ničí jeho svět. A tohle také věděl.

„Jako gesto dobré vůle vypneme planetární štít, *Chimaero*,“ řekl nakonec dosLla vzdorným hlasem, ve kterém nicméně byla cítit porážka. „Ale než předáme generátory a zbraně země–vesmír imperiálním jednotkám, budeme požadovat jisté záruky bezpečnosti ukianského národa a našeho světa.“

„Zajisté,“ řekl Thrawn bez nejmenší stopy škodolibé radosti, kterou by v tuto chvíli projevila většina imperiálních velitelů. Byl to drobný projev zdvořilosti, který – jak Pellaeon věděl – byl propočítaný stejně přesně jako zbytek útoku. Když velkoadmirál umožní ukianským vládcům kapitulovat s nedotčenou důstojností, zpomalí

tím nevyhnutelný odpor vůči imperiální nadvládě, dokud nebude celá planeta jeho. „Zkrátka vypravíme našeho zástupce, který s vaší vládou projedná podrobnosti,“ pokračoval Thrawn. „Předpokládám, že nemáte námítky, aby naše jednotky mezitím zaujaly předběžná obranná postavení?“

Následoval povzdech, který Pellaeon spíš tušil než slyšel. „Nemáme námítky, *Chimaero*,“ svolil zdráhavě dosLla. „Právě vypínáme planetární štít.“

Modrý opar obklopující na taktickém displeji planetu se vzápětí rozplynul. „Mistře C’baothe, přesuňte křižníky nad polární oblasti,“ nařídil Thrawn. „Nechceme, aby do nich náhodou vrazily výsadkové lodě. Generále Covelle, můžete začít přepravovat své jednotky na povrch. Zaujměte standardní obranné pozice kolem všech cílů.“

„Rozumím, admirále,“ odpověděl Covellův hlas, možná až moc suše, a Pellaeonovi zacukal v koutcích nervózní úsměv. Vrchní velitelé armády a flotily byli do tajemství klonovacího projektu v Mount Tantissu zasvěceni teprve před dvěma týdny a Covell patřil k těm, kteří si na tu představu pořád ještě tak docela nezvykli.

I když za jeho skepsi nejspíš mohla i skutečnost, že celé tři roty z výsadku, kterému měl velet na povrchu planety, byly složeny výhradně z klonů.

Na taktickém hologramu odstartovala z *Chimaery* a *Stormhawku* první vlna výsadkových lodí a stíhaček TIE, rozvinula se a zamířila k určeným cílům. Kloni ve výsadkových lodích byli připraveni vykonat imperiální rozkazy. Tak jako je před chvílí bezchybně vykonali kloni v zamaskovaných křižnících.

Pellaeon svažtil čelo, když ho napadla podivná a znepokojivá myšlenka. Dařilo se C’baothovi navádět ty křižníky s takovým úspěchem proto, že jejich tisícičlenné posádky byly složeny z variant jenom asi dvou desítek různých myslí? Anebo – což bylo ještě znepokojivější – nemohlo precizní vedení mistra Jedi souviset se skutečností, že samotný C’baoth je také klon?

A ať to bylo jakkoli, znamenalo to, že projekt Mount Tantiss hraje C’baothovi do karet v jeho hře o moc? Možná. Byla to další otázka, na kterou bude třeba Thrawna upozornit.

Pellaeon stočil pohled k C'baothovi. Opožděně si uvědomil, že v přítomnosti mistra Jedi nejsou takovéhle myšlenky jeho soukromým majetkem. Ale C'baoth se na něj nedíval, ať už o nich věděl či nevěděl. Zíral přímo před sebe, oči měl rozostřené, kůže na tváři napnutou, a na rtech mu pohrával slabý úsměv. „Mistře C'baothe?“

„Jsou tam,“ zašeptal C'baoth hlubokým, chraptivým hlasem. „Jsou tam,“ zopakoval, tentokrát hlasitěji.

Pellaeon se zamračil na taktický hologram. „O kom mluvíte?“ zeptal se.

„Jsou u Filve,“ řekl C'baoth. Najednou zvedl šílené, planoucí oči k Pellaeonovi. „Moji Jediové jsou u Filve.“

„Mistře C'baothe, potvrďte prosím, že se křižníky přesunuly nad polární oblasti,“ ozval se ostře Thrawnův hlas. „Potom podejte hlášení o klamných útocích –“

„Moji Jediové jsou u Filve,“ přerušil ho C'baoth. „Co je mi do vašich bitev?“

„C'baothe –“

C'baoth mávnutím ruky vypnul interkom. „A teď, Leio Organo Solo,“ zamumlal tiše, „budeš konečně moje.“

* * *

Millennium Falcon uhnul prudce na pravobok, když vtom se nad ním prohnala stíhačka TIE, divoce pálila z laserů a neúspěšně se snažila napodobit jeho manévry. Leia Organa Solo zatínala zuby proti zrychlení a dívala se, jak jeden z jejich doprovodných X-wingů rozstřílel imperiální stíhačku na mračno hořícího prachu. Obloha se za průzorem točila, jak se *Falcon* obracel zpátky na původní kurz –

„Pozor!“ zaječel Threepio z křesla za Leiou, když se k nim z boku přirýtila další stíhačka TIE. Varování bylo zbytečné; se zdánlivou nemotorností už se *Falcon* natačel opačným směrem a obracel proti stíhačce spodní čtyřhlavňový laser. Leia zaslechla wookieeský bojový pokřik – bylo ho slabě slyšet dokonce i přes zavřené dveře kokpitu – a stíhačku TIE potkal stejný osud jako jejího parťáka.

„Pěkná trefa, Chewie,“ křikl Han Solo do interkomu, jakmile znovu vyrovnal loď. „Wedgi?“

„Pořád jsme u vás, *Falcone*,“ odpověděl okamžitě hlas Wedge Antilles. „Pro tuhle chvíli jsme z toho venku, ale žene se k nám další vlna stíhaček TIE.“

„No jo.“ Han pohlédl na Leiu. „Je to na tobě, srdíčko. Pořád chceš zkusit přistát?“

Threepio vydal jakési elektronické zajíknutí. „Kapitáne Solo, snad nenavrhuje –“

„Tebe jsem se na nic neptal, Zlatáku,“ přerušil ho Han. „Leio?“

Leia se podívala z kokpitu na hvězdný destruktorka a osm dreadnaughtů, které obkličily planetu před nimi. Imperiální lodě se kolem ní shlukly jako mynockové kolem nechráněného štítového generátoru. Měla to být Leiina poslední diplomatická mise před tím, než odejde do ústraní a bude očekávat narození svých dvojčat: rychlá výprava s cílem uklidnit nervózní filvianskou vládu a ukázat, že Nová republika je odhodlaná chránit soustavy v tomto sektoru.

To se tedy vyznamenali.

„Skrz tuhle blokádu se nedostaneme,“ řekla zdráhavě Hanovi. „Ale i kdyby ano, pochybuju, že by Filviané v takovéhle situaci otevřeli štít a pustili nás dovnitř. Raději bychom měli zmizet.“

„Jsem pro,“ zamručel Han. „Wedgi? Padáme odsud. Držte se nás.“

„Rozumím, *Falcone*,“ odpověděl Wedge. „Dejte nám pár minut na to, abychom spočítali zpáteční skok.“

„Tím se nezdržujte,“ řekl Han, otočil se v křesle a začal mačkat klávesy na navigačním počítači. „My vám ty čísla pošleme.“

„Rozumím. Eskadro Rogue: ochrannou formaci.“

„Víš, tohle už mě začíná unavovat,“ prohodil Han směrem k Leie a znovu se otočil dopředu. „Neříkala jsi, že tě tví noghrijský kamarádi nechají na pokoji?“

„Tohle nemá s Noghrii nic společného.“ Leia zavrtěla hlavou a nakrčila čelo, když na ni dolehlo zvláštní neurčité napětí. Zdálo se jí to, nebo imperiální lodě kolem Filve začínaly rozpouštět formaci? „To si velkoadmirál Thrawn hraje se svými novými dreadnaughty z Temné síly.“

„Jo,“ souhlasil Han tiše a Leia sebou cukla při krátkém záblesku hořkosti, který z něj vycítila. I když se ho všichni snažili přesvědčit

o opaku, Han pořád ještě považoval za své osobní selhání, že se Thrawn dostal ke ztraceným lodím z flotily *Katana* – takzvané Temné síly – dříve než Nová republika. „Nikdy by mě nenapadlo, že je stihne opravit a zprovoznit tak rychle,“ dodal Han, když obrátil před *Falconu* od Filve a zamířil zpátky do hlubokého vesmíru.

Leia polkla. To divné napětí ji neopouštělo – vzdálená zlovůle, která tlačila na okraje její mysli. „Možná má dost spaartiských válců na to, aby si kromě vojáků naklonoval i pár strojníků a techniků.“

„Tomu říkám veselý pomyslení,“ utrousil Han a zapnul vysílačku. Navzdory svému napětí postřehla Leia náhlou změnu jeho nálady. „Wedgi, ohlídní se zpátky k Filve a řekni mi, jestli mám vidiny.“

Přes vysílačku Leia zaslechla, jak se Wedge překvapeně nadechl. „Jako třeba, že všechny imperiální lodě přerušují útok a pouštějí se za námi?“

„Jo. Přesně to.“

„Mně to připadá docela skutečné,“ odpověděl Wedge. „Řekl bych, že je nejvyšší čas odsud zmizet.“

„Jo,“ řekl Han pomalu. „Možná.“

Leia se zamračila na manžela. Něco v jeho hlase... „Hane?“

„Než Filviani nahodili štít, určitě zavolali o pomoc, vid?“ zeptal se jí Han a zamyšleně nakrčil čelo.

„Správně,“ přisvědčila opatrně Leia.

„A nejbližší novorepubliková základna je na Ord Pardronu, že jo?“

„Ano.“

„Fajn. Eskadro Rogue, změníme kurz na pravobok. Držte se za mnou.“

Hrábl o řídicí desky a *Falcon* se začal ostře stáčet doprava. „Pozor, *Falcone* – tenhle kurz nás zanesе zpátky k té skupině stíhaček TIE,“ varoval ho Wedge.

„Tak daleko nepoletíme,“ ujistil ho Han. „Tohle je náš vektor.“

Navedl loď na nový kurz a vrhl pohled na zadní displej. „Výborně – pořád se ženou za náma.“

Za jeho zády zapípal navigační počítač a oznámil, že souřadnice pro skok jsou připraveny. „Wedgi, máme pro tebe ty souřadnice,“ řekla Leia a natáhla se k tlačítku pro přenos dat.

„Zadržte, *Falcone*,“ přerušil ji Wedge. „Zprava se k nám blíží společnost.“

Leia se tím směrem podívala. Když uviděla, o čem Wedge mluví, stáhlo se jí hrdlo. Stíhačky TIE se k nim rychle blížily, vlastně už byly tak blízko, že by zachytily každou zprávu, kterou by *Falcon* svému doprovodu poslal. Kdyby teď Wedgovi odvysílala souřadnice, bylo by to jako vyložení pozvánka pro Impérium, aby pro ně na druhém konci skoku přichystalo uvítací výbor.

„Snad bych mohl být nápomocen, Vaše Výsosti,“ nabídl se ochotně Threepio. „Jak víte, plynne ovládám více než šest milionů forem komunikace. Mohl bych souřadnice odvysílat veliteli Antillesovi v boordištině nebo například vaathkreeském obchodním jazyku –“

„A pak bys mu poslal překlad?“ utrousil Han.

„Ale ovšem –“ Droid se zarazil. „Jemináčku,“ řekl zkormouceně.

„No jo, to nic,“ chlácholil ho Han. „Wedgi, byl jsi před dvěma lety na Xyquine, že jo?“

„Jo. Aha. Crackenův figl?“

„Správně. Na dva: jedna, dva.“

Leia zahlédla, jak se X-wingy za průzorem uspořádaly do nové složité doprovodné formace kolem *Falconu*. „Co tím získáme?“ zeptala se.

„Cestu ven,“ odpověděl Han a znovu zkontroloval zadní displej. „Vytáhni souřadnice, ke druhému číslu každý z nich přičti dvojku a potom pošli celej balík X-wingům.“

„Rozumím,“ přikývla chápavě Leia a dala se do práce. Úprava druhé číslice nezmění vzhled jejich výstupního vektoru dost na to, aby Imperiálové jejich trik prohlédli, ale mělo by to bohatě stačit, aby se případní pronásledovatelé ocitli několik světelných let od cíle. „Chytré. Takže ten malý akrobatický manévr, který před chvílí provedli, byla jenom zástěrka?“

„Přesně. Díky tomu si budou Imperiálové myslet, že v tom nic víc není. Malá finta, kterou vymyslel Pash Cracken při tom fiasku na Xyquine.“ Han znovu pohlédl na zadní displej. „Myslím, že máme dostatečněj náskok na to, abysme jim dokázali uletět,“ prohlásil. „Zkusíme to.“

„My neskočíme do hyperprostoru?“ zamračila se Leia. Na mysli ji vytanula stará a poměrně bolestivá vzpomínka: šílený úprk z Hothu, při kterém jim na krk dýchala celá flotila Dartha Vadera, a navíc se jim porouchal hyperpohon...

Han na ni úkosem pohlédl. „Žádný strach, srdíčko. Dneska funguje hyperpohon skvěle.“

„To doufám,“ zamumlala Leia.

„Dokud nás budou honit, nemůžou otravovat Filve, chápeš,“ pokračoval Han. „A čím dál je odlákáme, tím víc času budou mít posily z Ord Pardronu na to, aby se sem dostaly.“

Leiinu zamýšlenou odpověď uťal oslnivý zelený záblesk laserové střely, která je těsně minula. „Myslím, že už jsme jim dopřáli tolik času, kolik jsme mohli,“ řekla Hanovi. Cítila v sobě rostoucí neklid nenarozených dvojčat. „Můžeme už odsud prosím zmizet?“

Na horním deflektorním štítu *Falconu* se rozprskla další laserová střela. „Jo, myslím, že máš pravdu,“ souhlasil Han. „Wedgi? Jseš připravenej vypadnout z týhle párty?“

„Hned po vás, *Falcone*,“ odpověděl Wedge. „Jen leťte – až zmizíte, poletíme za vámi.“

„Jasně.“ Han uchopil páky hyperpohonu a zlehka je přitáhl k sobě. Za průzorem kokpitu se hvězdy prodloužily do hvězdných čar, a *Falcon* byl v bezpečí.

Leia se zhluboka nadechla a pomalu vydechla. Pořád v sobě cítila úzkost obou dvojčat a chvíli se soustředila na to, aby je uklidnila. Vždycky si říkala, že je to zvláštní pocit, dotýkat se myslí, které byly plné emocí a čistých smyslových vjemů místo obrazů a slov. Tolik se lišily od myslí Hana, Luka a jejich ostatních přátel.

A stejně tak se lišily od vzdálené mysli, která řídila imperiální útočný svaz.

Za jejími zády se otevřely dveře a do kokpitu vešel Chewbacca. „Pěkná střelba, Chewie,“ pochválil ho Han, když se mohutný Wookiee svalil do levého křesla pro cestující vedle Threepio. „Byly ještě nějaký problémy s horizontálním ovládacím ramenem?“

Chewbacca vydal záporné zavytí. Tmavýma očima prozkoumal Leiinu tvář a potom zabručel otázku.

„Jsem v pořádku,“ ujistila ho Leia a mrkáním zaháněla náhlé a nevysvětlitelné slzy. „Vážně.“

Podívala se na Hana a zjistila, že na ni vraští čelo i on. „Nebála ses, že ne?“ zeptal se. „Byl to jenom imperiální operační svaz. Nic, kvůli čemu by se musel člověk vzrušovat.“

Zavrtěla hlavou. „Tím to není, Hane. Bylo tam ještě něco dalšího. Něco jako...“ Znovu zavrtěla hlavou. „Já nevím.“

„Možná se to podobalo vaší indispozici u Endoru,“ ozval se snaživě Threepio. „Vzpomínáte – jak jste zkolabovala, zatímco já a Chewbacca jsme opravovali –?“

Chewbacca varovně zavrčel a droid okamžitě zmlkl. Jenže už bylo pozdě. „Ne – jen ať mluví,“ řekl Han. Podíval se na Leiu a ona cítila, jak ho zaplavily podezíravé a ochranné pocity. „Co to bylo za indispozici?“

„Nic to nebylo, Hane,“ ujistila ho Leia, natáhla se a vzala ho za ruku. „Při prvním oběhu kolem Endoru jsme proletěli místem, kde vybuchla Hvězda smrti. Na pár vteřin jsem kolem sebe cítila něco jako císařovu přítomnost. To je všechno.“

„Aha, tak to je všechno,“ řekl Han sarkasticky a střelil zamračeným pohledem po Chewbaccovi. „Sápal se po tobě mrtvej císař, a tobě to nestálo ani za zmínku?“

„Přeháníš,“ plísnila ho Leia. „Není třeba se tím trápit – rychle skončilo a nezůstaly po tom žádné zbytkové účinky. Vážně. A navíc – to, co jsem cítila u Filve, bylo úplně jiné.“

„To rád slyším,“ řekl Han, ale zřejmě to nehodlal jen tak pustit z hlavy. „Nechala ses aspoň po návratu prohlídnout od nějakýho doktora?“

„No, vlastně na to nebyl čas –“

„Fajn. Tak to uděláš, hned jak se vrátíme.“

Leia s tichým povzdechem přikývla. Tenhle tón znala; a navíc se s ním nemohla s čistým svědomím přit. „Tak dobře. Když si najdu čas.“

„Ty si ten čas *uděláš*,“ zdůraznil Han, „nebo řeknu Lukovi, aby tě po návratu zamknul do zdravotního střediska. Myslím to vážně, srdíčko.“

Leia mu stiskla dlaň a měla pocit, jako by jí podobným způsobem svírala cizí ruka srdce. Luke, úplně sám v imperiálním prostoru... ale byl v pořádku. Musel být. „Dobře,“ řekla Hanovi. „Nechám se prohlédnout. Slibuju.“

„Výborně,“ přikývl a zapátral jí očima ve tváři. „Takže co jsi cítila u Filve?“

„Nevím.“ Zaváhala. „Možná to bylo to samé, co cítil Luke na *Katane*. Však víš – když Imperiálové poslali na palubu oddíl klonů.“

„Jo,“ souhlasil pochybovačně Han. „Možná. Ty dreadnaughty byly strašně daleko.“

„Ale nejspíš na nich bylo mnohem víc klonů.“

„Jo. Možná,“ zopakoval Han. „No... radši se půjdu s Chewbaccou podívat na ten stabilizátor iontového toku, než nám úplně vysadí. Zvládneš to tady sama, srdíčko?“

„Nic mi není,“ ujistila ho Leia. Byla docela ráda, že měli tohle téma z krku. „Jen běž.“

Protože na druhou možnost by raději vůbec nemyslela. Dlouho se šeptalo, že císař byl schopen pomoci Síly ovládat své vojenské jednotky. Jestli měl mistr Jedi, s nímž se Luke střetl na Jomarku, stejnou schopnost...

Pohládla si břicho a soustředila se na dvě droboučké bytosti ve svém lůně. Ne, opravdu na něco takového nechtěla myslet.

* * *

„Předpokládám,“ řekl Thrawn tím svým vražedně klidným hlasem, „že máte nějaké vysvětlení.“

C'baoth pomalu zvedl hlavu od dvojitého kruhu displejů ve velitelském sále a pohlédl na velkoadmirála. A s neskrývaným opovržením také na ysalamiriho připevněného k výživnému rámu nad Thrawnovými rameny.

„A vy máte rovněž vysvětlení, velkoadmirále Thrawne?“ otázal se důrazně.

„Přerušil jste klamný útok na Filve,“ prohlásil Thrawn a C'baothovy otázky si nevšímal. „A potom jste poslal celý operační svaz na bezvýslednou honičku.“

„A vy, velkoadmirále Thrawne, jste dosud nebyl schopen přivést mi mé Jedie,“ odsekl C’bath. Pellaeon si znepokojeně povšiml, že starcův hlas pomalu nabírá hlasitost i výšku. „Vy, vaši ochočení Noghriové, celé vaše Impérium – vy všichni jste selhali!“

Thrawn přimhouřil žhnoucí rudé oči. „Opravdu? Takže to byla naše chyba, že jste si nechal proklouznout Luka Skywalkera mezi prsty, když jsme vám ho doručili na Jomark?“

„Vy jste mi ho nedoručili, velkoadmirále Thrawne,“ odsekl C’bath. „Přivolal jsem ho pomocí Síly –“

„Pověsti o tom, že se Jorus C’bath vrátil a byl spatřen na Jomarku, rozšířila imperiální rozvědka,“ přerušil ho chladně Thrawn. „Dopravil vás tam imperiální transportér, dům vám zařídila a vybavila imperiální zásobovací služba a zamaskovanou ostrovní přistávací plochu pro vaše potřeby postavili imperiální konstruktéři. Impérium vám naservírovalo Skywalkera rovnou pod nos. To vy jste ho tam nedokázal udržet.“

„Ne!“ vyštěkl C’bath. „Skywalker odletěl z Jomarku, protože vám utekla Mara Jade a obrátila ho proti mně. A za to mi zaplatí. Slyšíte? Zaplatí!“

Thrawn dlouhou chvíli mlčel. „Poslal jste celý operační svaz od Filve za *Millennium Falconem*,“ řekl nakonec a svůj hlas opět dokonale ovládal. „Podařilo se vám zajmout Leiu Organu Solo?“

„Ne,“ zabručel C’bath. „Ale ne proto, že by za mnou nechtěla přijít. Chce. Stejně jako Skywalker.“

Thrawn vrhl pohled na Pellaeona. „Ona chce za vámi přijít?“ zeptal se.

C’bath se usmál. „Strašně moc,“ odpověděl. Z hlasu mu nevysvětlitelně vypřchal všechn hněv. Jeho tón byl téměř zasněný... „Chce, abych učil její děti,“ pokračoval a očima klouzal po velitelském sále. „Abych je vycvičil po způsobu Jediů. Abych je přetvořil ke svému obrazu. Protože já jsem mistr. Jediný mistr, který zbyl.“

Pohlédl znovu na Thrawna. „Musíte mi ji přivést, velkoadmirále Thrawne,“ řekl napůl slavnostně, napůl prosebně. „Musíme ji zachránit z rukou těch, kdo se obávají jejích schopností. Jinak ji zničí.“

„Ovšemže ji zachráníme,“ konejšil ho Thrawn. „Ale musíte to nechat na mně. Potřebuji jenom trochu času.“

C'baoth zamyšleně svrastil čelo, ruka mu vklouzla pod dlouhé vousy a dotkla se medailonu, který mu visel na řetězu kolem krku. Pellaeonovi přeběhl mráz po zádech. Nezáleželo na tom, kolikrát to viděl – na tyhle náhlé záchvaty klonového šílenství si nikdy nezvykl. Věděl, že tohle byl při raných klonovacích experimentech častý problém: trvalá duševní a emocionální nevyrovnanost, nepřímá úměrná délce růstového cyklu daného jedince. Z klonových válek se dochovalo jen málo vědeckých prací na toto téma, ale Pellaeonovi se přesto jedna dostala do ruky. Psalo se v ní, že žádný klon, který dosáhl dospělosti za dobu kratší než rok, nemohl být natolik vyrovnaný, aby dokázal přežít mimo plně řízené prostředí.

Vzhledem ke zkáze, kterou mistři klonovači rozpoutali v galaxii, Pellaeon vždycky předpokládal, že nakonec objevili alespoň částečné řešení toho problému. Ale jestli chápali skutečnou příčinu šílenství, to byla úplně jiná otázka.

Bylo docela dobře možné, že ji doopravdy pochopil až Thrawn.

„Budiž, velkoadmirále Thrawne,“ řekl náhle C'baoth. „Dám vám ještě jednu příležitost. Ale varuji vás: další už nedostanete. Potom vezmu věci do vlastních rukou.“ Pod hustým obočím se mu zabýsklo z očí. „A ještě jedno varování: jestli nedokážete splnit ani tak triviální úkol, možná usoudím, že nejste hoden toho, abyste vedl vojenské síly mého Impéria.“

Thrawnovi zajiskřilo v očích, potom ale nepatrně sklonil hlavu. „Vaši výzvu přijímám, mistře C'baothe.“

„Dobrá.“ C'baoth se vznešeně posadil do křesla a zavřel oči. „Nyní můžete odejít, velkoadmirále Thrawne. Chci meditovat a plánovat budoucnost svých Jediů.“

Thrawn stál chvíli mlčky na místě a žhnoucí rudé oči upíral bez mrknutí na C'baotha. Potom obrátil pohled k Pellaeonovi. „Doprovodíte mě na můstek, kapitáne,“ řekl. „Dohlédnete na bezpečnostní opatření pro soustavu Ukio.“

„Ano, pane,“ přikývl Pellaeon, vděčný za každou záminku vzdálit se od C'baotha.

Na okamžik se zastavil, pohlédl na starce a sraštil čelo. Nechtěl Thrawna na něco upozornit? Byl si téměř jistý, že ano. Souviselo to s C'baothem, klony a projektem Mount Tantiss...

Jenže ta myšlenka ne a ne přijít, a tak prostě pokrčil rameny a v duchu nad tím mávl rukou. Určitě si časem vzpomene.

Obešel kruh displejů a vyrazil za svým velitelem ven z místnosti.

KAPITOLA 2

Oficiální název zněl Calius saj Leeloo, Město zářícího krystalu Berchestu, a jednalo se o jeden z nejúžasnějších divů v galaxii od počátků Staré republiky. Celé město bylo vlastně jediným obrovským krystalem, vytvořeným v průběhu věků slanou vodní tříští tmavého rudooranžového moře Leefari, jehož vlny se rozbíjely o nízký útes, na němž krystal spočíval. Původní město během dlouhých desetiletí pečlivě vyřezali místní berchestští umělci, jejichž potomci dodnes udržovali a podporovali jeho pomalý růst.

Za dob největší slávy Staré republiky byl Calius významnou turistickou atrakcí. Jeho obyvatelstvo žilo v přepychu díky milionům bytostí, které lákala jedinečná krása města a jeho okolí. Jenže zmatek klonových válek a následný vzestup Impéria si na podobných radovánkách vybral krutou daň, a tak se musel Calius zaměřit na jiný zdroj obživy.

Díky cestovnímu ruchu se mezi Berchestem a nejdůležitějšími soustavami galaxie našťestí vytvořilo množství dobře zavedených dopravních tras. Berchestané zvolili řešení, které se samo nabízelo, a přeměnili Calius na středisko obchodu. I když se zatím nemohli měřit s planetami jako Svivren nebo Ketaris, dosáhli docela slušného úspěchu.

Jediná potíž byla v tom, že se jednalo o středisko obchodu na imperiální straně hranice.

Předlidskou ulicí kráčet oddíl stormtrooperů, na jejichž bílé zbroji tančily barevné odlesky hranatých rudooranžových budov. Luke Skywalker natáhl krok, ustoupil jim z cesty a stáhl si kápi hlouběji do čela. Necítil z nich žádnou zvláštní ostražitost, ale takhle hluboko v imperiálním prostoru nemělo smysl riskovat. Stormtroopeři prošli kolem, aniž by mu věnovali jediný pohled, a Luke se s tichým úlevným povzdechem znovu soustředil na město. Kvůli všem těm stormtrooperům, posádkám imperiálních lodí, které zde trávily dovolenou mezi dvěma plavbami, a pašerákům hledajícím příležitost k výtěžku působilo město ponurým, vážným dojmem, který podivně kontrastoval s jeho klidným půvabem.

A někde v tom klidném půvabu se skrývalo něco mnohem nebezpečnějšího než jenom imperiální stormtroopeři.

Skupina klonů.

To si alespoň myslela zpravodajská služba Nové republiky. Pečlivě procházela tisíce imperiálních depeší, až nakonec předběžně identifikovala Calius a soustavu Berchest jako jedno z překladišť pro novou záplavu lidských dvojníků, jimiž velkoadmirál Thrawn začínal obsazovat válečné lodě a pěchotní transportéry pod svým velením.

Tu záplavu bylo třeba zastavit, a to rychle. Což znamenalo najít a zničit klonovací nádrže. A to zase znamenalo vystopovat trasu z překladiště zpátky ke zdroji. A ze všeho nejdřív potvrdit, že kloni opravdu proudí přes Calius.

Za rohem dva bloky od Luka se vynořila skupina mužů v rouchách a turbanech svivrenských obchodníků a Luke jako už tolikrát v uplynulých dvou dnech zapátral v Síle. Jedna rychlá kontrola úplně stačila: obchodníci neměli onu zvláštní auru, kterou cítil z oddílu klonů při střetnutí na palubě *Katany*.

Ale sotva od nich stáhl své vědomí, jeho pozornost upoutalo něco jiného. Něco, co v proudu lidských i nelidských myšlenek a pocitů, které kolem něj vířily jako kousky barevného skla v písečné bouři, téměř přehlédl. Chladná, vypočítavá mysl – Luke si byl jistý, že už se s ní někdy setkal, ale kvůli okolnímu duševnímu šumu ji nedokázal přesně identifikovat.

A majitel té mysli si byl plně vědom toho, že je Luke v Caliusu. A sledoval ho.

Luke zkrivil tvář. Byl sám na nepřátelském území, jeho transportér parkoval na přistávací ploše dva kilometry daleko a jeho jediná zbraň – světelný meč – by ho prozradila, sotva by ji vytáhl zpod tuniky. Nebyl zrovna ve výhodě.

Ale měl Sílu... a věděl o svém pronásledovateli. Vlastně to nebyly až tak špatné vyhlídky.

Několik metrů nalevo začínal dlouhý klenutý tunel sloužící jako most pro pěší. Luke do něj zabočil a přidal do kroku. Předem prostudoval plány města a teď si zkoušel vzpomenout, kam přesně tenhle most vede. Nejspíš přes studenou řeku protékající městem a potom k vyšším a luxusnějším budovám, které se vypínaly nad mořem. Cítil, že pronásledovatel za jeho zády také zamířil na most; a když se Luke vzdálil od duševního hluku panujícího v přelidněných tržištích, konečně se mu podařilo toho muže identifikovat.

Nebylo to tak zlé, jak se obával. Ale přesto to nevěstilo nic dobrého. Luke se s povzdechem zastavil a vyčkával. Tunel se stáčil do strany, takže nebylo vidět ani na jeden konec. Vhodnější místo pro konfrontaci už by asi nenašel.

Pronásledovatel došel těsně před ohbí tunelu. A potom – jako by vytušil, že tam na něj bude jeho kořist čekat – zůstal stát. Luke zapátral svými smysly a zaslechl, jak pronásledovatel vytahuje blaster – „Není třeba,“ zavolal tiše. „Jsme tu sami. Ukažte se.“

Následovalo krátké zaváhání a Luke zachytil drobný záchvěv překvapení; a potom do jeho zorného úhlu vstoupil Talon Karrde.

„Vidím, že vesmír ještě nevyčerpal všechny způsoby, jak mě překvapit,“ poznamenal pašerák, pozdravil Luka krátkou úklonou a zastrčil blaster zpátky do pouzdra. „Z vašeho chování jsem usuzoval, že jste nejspíš novorepublikový špion. Ale musím přiznat, že jste ten poslední, koho bych tady čekal.“

Luke se na něj zahleděl a usilovně se snažil vyčíst něco z jeho nálady. Když ho viděl naposledy – krátce po bitvě o flotilu *Katana* –, Karrde zdůraznil, že on a jeho pašerácká skupina chtějí zůstat v této válce neutrální. „A co byste udělal, až byste to věděl jistě?“

„Nehodlal jsem vás udat, jestli se ptáte na tohle,“ řekl Karrde a rychle se ohlédl přes rameno. „Jestli nemáte nic proti, raději bychom měli pokračovat v chůzi. Berchestané se na mostech obvykle nezastavují a nevedou dlouhé řeči. A v tunelech se hlasy mohou nést překvapivě daleko.“

Co když na něj na druhém konci mostu někdo číhá v záloze? Ale pokud ano, Luke to včas zjistí. „Jak je libo,“ řekl, ustoupil stranou a pokynul Karrdovi, aby šel napřed.

Pašerácký šéf ho obdařil ironickým úsměvem. „Vy mi nedůvěřujete, že?“ poznamenal, protáhl se kolem Luka a vykročil po mostě.

„To je určitě Hanův vliv,“ řekl Luke omluvně a srovnal s ním krok. „Jeho, nebo váš. Anebo možná Mařin.“

Postřehl změnu v Karrdově náladě: záblesk starostlivosti, který rychle zmizel pod vrstvou předstíraného nezájmu. „Když je řeč Maře, jak se jí daří?“

„Už je skoro uzdravená,“ ujistil ho Luke. „Doktoři říkali, že vyléčit lehké poškození nervové soustavy není obtížné, jen časově náročné.“

Karrde přikývl a upřel pohled do tunelu před nimi. „Vážím si toho, že jste se o ni postarali,“ řekl téměř zdráhavě. „Naše zdravotnické zařízení by na to nestačilo.“

Luke nad jeho díky mávl rukou. „Pomohli jste nám v bitvě o *Katanu*. Tohle bylo to nejmenší, co jsme mohli pro Maru udělat.“

„Možná.“

Dospěli na konec tunelu a vyšli na ulici, která byla mnohem méně zalidněná než ta na druhé straně mostu. Nad nejbližšími budovami se daly zahlédnout tři propracované, složité vyřezávané věže vládního střediska, které se tyčily nad mořem. Luke se natáhl v Síle a rychle prověřil kolemjdoucí. Nic. „Máte namířeno na nějaké konkrétní místo?“ zeptal se Karrda.

Tázaný zavrtěl hlavou. „Jenom tak bloumám po městě,“ odpověděl ledabyle. „A vy?“

„Taky,“ zkusil Luke napodobit jeho tón.

„A doufáte, že potkáte jednu či dvě známé tváře? Anebo tři, čtyři, pět známých tváří?“

Takže Karrde věděl nebo uhodl, proč je Luke tady. Ani ho to nepřekvapovalo.

„Jestli jsou tady, tak je najdu,“ poznamenal. „Náhodou byste neměl nějakou užitečnou informaci, která by se mi hodila?“

„Možná že měl,“ pokrčil Karrde ramený. „Máte dost peněz, abyste si ji mohl koupit?“

„Jak znám vaše ceny, nejspíš ne,“ odpověděl Luke. „Ale až se vrátím, můžu vám ty peníze poslat na účet.“

„Jestli se vrátíte,“ opáčil Karrde. „Vzhledem k tomu, kolik imperiálních vojáků se v tuto chvíli nachází mezi vámi a bezpečným územím, nejste zrovna to, co bych nazval přijatelným investičním rizikem.“

Luke na něj povytáhl obočí. „Na rozdíl od pašeráka, který okupuje horní příčku imperiálního seznamu hledaných osob?“ zeptal se kousavě.

Karrde se usmál. „Shodou okolností je Calius jedním z mála míst v imperiálním prostoru, kde jsem v naprostém bezpečí. S guvernérem Berchestu se znám už několik let. A navíc existují jisté artikly, které jsou pro něj důležité a které mu mohu opatřit pouze já.“

„Vojenské artikly?“

„Mě vaše válka nezajímá, Skywalkere,“ připomněl mu chladně Karrde. „Jsem neutrální a chci, aby to tak zůstalo. Myslel jsem, že při loučení s vámi a vaší sestrou jsem se vyjádřil jasně.“

„Ano, vyjádřil,“ souhlasil Luke. „Jen jsem si říkal, že události posledních několika týdnů vás možná přiměly změnit názor.“

Karrde zachovával kamenný výraz, Luke však postřehl téměř bezděčnou změnu v jeho náladě. „Nijak zvlášť se mi nelíbí, že má velkoadmirál Thrawn přístup ke klonovacímu zařízení,“ připustil. „Z dlouhodobého hlediska to může vychýlit rovnováhu sil v jeho prospěch, a to si nepřeje ani jeden z nás. Ale myslím, že vaše strana reaguje na celou situaci dost přehnaně.“

„Nechápu, jak to můžete považovat za přehnané,“ namítl Luke. „Impérium má skoro dvě stě dreadnaughtů z flotily *Katana* a teď i neomezený přísun klonů do jejich posádek.“

„Slovo *neomezený* bych asi nepoužil,“ řekl Karrde. „Mají-li být kloni duševně vyrovnaní, aby se jim daly svěřit válečné lodě, musejí

se pěstovat pomalu. Pokud si vzpomínám, za minimum se vždycky považoval jeden rok.“

Z vedlejší ulice před nimi vyšla skupinka pěti Vaathkreeů. Impérium zatím klonovalo jenom lidi, ale Luke je přesto raději prověřil. Zase nic. „Říkáte jeden rok?“

„To je naprosté minimum,“ opakoval Karrde. „Četl jsem několik dokumentů z doby před klonovými válkami, podle kterých by byla vhodnější doba tří až pěti let. Je to samozřejmě rychlejší než standardní lidský růstový cyklus, ale není to důvod k panice.“

Luke vzhlédl k vyřezávaným věžím. Jejich červenooranžové stěny se koupaly ve sluneční záři a ostře kontrastovaly s kypícími bílými mraky, které se k nim valily od moře. „Co kdybych vám řekl, že klo-ni, kteří na nás zaútočili na *Kataně*, byli vypěstovaní za dobu kratší než rok?“

Karrde pokrčil rameny. „Záleží na tom, o kolik kratší.“

„Celý růstový cyklus trval patnáct až dvacet dní.“

Karrde se prudce zastavil. „Cože?“ otázal se a upřel pohled na Luka. „Patnáct až dvacet dní,“ opakoval Luke a zastavil se vedle něj.

Dlouhou chvíli mu Karrde upřeně hleděl do očí. Pak se pomalu odvrátil a znovu se dal do chůze. „To není možné,“ prohlásil. „Musí to být omyl.“

„Můžu vám sehnat kopii té analýzy.“

Karrde zamyšleně přikývl a zahleděl se kamsi do prázdna. „Tím by se aspoň vysvětlovala ta věc s Ukiem.“

„S Ukiem?“ zamračil se Luke.

Karrde na něj pohlédl. „Ovšem – nejspíš jste byl nějakou dobu mimo spojení s přáteli. Předevčírem Imperiálové provedli několika-násobný útok v sektorech Abrion a Dufilvian. Vážně poškodili vojenskou základnu na Ord Pardronu a dobyli soustavu Ukio.“

Lukovi se v žaludku usadil těžký balvan. Ukio bylo jedním z pěti nejdůležitějších výrobců potravin v celé Nové republice. Dopad, který to bude mít už jenom na samotný sektor Abrion – „Jak těžké škody utrpělo Ukio?“

„Zřejmě vůbec žádné,“ odpověděl Karrde. „Mé zdroje tvrdí, že bylo dobyté s nepoškozenými štíty i zbraněmi země-vesmír.“

Balvan v Lukově žaludku ještě o něco ztěžkl. „Myslel jsem, že něco takového není možné.“

„Velkoadmirálové byli vybíráni právě kvůli schopnostem dosahovat zdánlivě nemožných cílů,“ podotkl Karrde suše. „Podrobnosti o útoku jsou dosud nejasné. Bylo by zajímavé zjistit, jak to velkoadmirál navlékl.“

Takže Thrawn měl dreadnaughty z *Katany*; měl klony do jejich posádek; a teď měl pro ty klony zajištěný přísun potravin. „Tohle není jenom předehra k další sérii náhodných výpadů,“ řekl pomalu Luke. „Impérium se chystá na mohutnou ofenzivu.“

„Začíná to tak vypadat,“ souhlasil Karrde. „Řekl bych, že budete mít plné ruce práce.“

Luke se na něj zahleděl. Karrde měl jako vždycky klidný obličej i hlas, on však vycítil, že už si zdaleka není tolik jistý. „A nic z toho vás nepřimělo změnit názor?“ pobídl ho.

„Já se k Nové republice nepřidám, Skywalker,“ zavrtěl Karrde hlavou. „Z mnoha důvodů. Třeba už jenom proto, že tak docela nevěřím jistým osobám ve vaší vládě.“

„Myslím, že Fey'lya už se dostatečně zdiskreditoval –“

„Nemluvím jenom o Fey'lyovi,“ přerušil ho Karrde. „Víte stejně dobře jako já, v jaké oblibě mají Mon Calamariané pašeráky. A teď, když byl admirál Ackbar dosazen zpátky do rady i do funkce nejvyššího velitele, my z branže si musíme zase začít hlídat záda.“

„Ale jděte,“ zasupěl Luke. „Snad si vážně nemyslíte, že Ackbar bude mít čas honit se za pašeráky?“

Karrde se křivě pousmál. „Úplně vážně ne. Ale nehodlám na to vsadit svůj život.“

Slepá ulička. „Tak dobrá,“ řekl Luke. „Přejdeme na čistě obchodní úroveň. Potřebujeme vědět, co Impérium dělá a co má v plánu – a o tom vy nejspíš máte určitý přehled. Mohli bychom od vás takové informace koupit?“

Karrde se zamyslel. „Snad by to šlo,“ řekl opatrně. „Ale jen když budu mít konečné slovo ohledně toho, které informace vám prodám. Nedovolím, abyste z mé skupiny udělali neoficiální pobočku novo-republikové rozvědky.“

„Souhlasím,“ přikývl Luke. Bylo to méně, než doufal, ale lepší než nic. „Jakmile se vrátím, zařídím vám ten účet.“

„Snad bychom mohli začít jednoduchou výměnou informací,“ navrhl Karrde a rozhlédl se po budovách vyřezaných v krystalu. „Povězte mi, co přimělo vaše lidi zaměřit se na Calius.“

„Mám ještě něco lepšího,“ řekl Luke. Vzdálený vjem v jeho mysli byl sice slabý, ale nezaměnitelný. „Co kdybych vám potvrdil, že kloni jsou opravdu tady?“

„Kde?“ zeptal se ostře Karrde.

„Někde tímhle směrem,“ odpověděl Luke. Ukázal před sebe a trochu doprava. „Možná půl kilometru odsud – těžko říct.“

„V jedné z věží,“ usoudil Karrde. „Hezky v bezpečí, a navíc stranou od zvědavých očí. Tak mě napadá, jestli by se tam nedalo nějak proklouznout a trochu to tam omrknout.“

„Počkat – dávají se do pohybu,“ řekl Luke a sraštil čelo, jak se snažil udržet kontakt. „Míří... zhruba směrem k nám, ale ne přesně.“

„Asi je odvázejí na přistávací plochu,“ mínil Karrde. Rozhlédl se a ukázal doprava. „Určitě pojedou ulicí Mavrille – dva bloky tímhle směrem.“

Přidali do kroku, ale neutíkali, aby nebyli nápadní. Nakonec tu vzdálenost překonali za tři minuty. „Nejspíš pojedou nákladním vznášedlem nebo lehkým transportérem,“ řekl Karrde, když si našli místo, odkud mohli sledovat ulici, aniž by je smetly proudy chodců po okrajích vozovky. „Vojenské vozidlo by zbytečně přitahovalo pozornost.“

Luke přikývl. Z plánů města si pamatoval, že Mavrille je jedna z mála ulic v Caliusu, které byly dost široké na to, aby jimi mohly jezdit dopravní prostředky. Nevyhnutelným důsledkem bylo, že se na těchto ulicích neustále tvořily zácpy. „Škoda že s sebou nemám makrodalekohled,“ poznamenal.

„Jste dost nápadný i bez něj – věřte mi,“ opáčil Karrde. Natáhl krk a rozhlédl se přes hlavy chodců. „Vidíte je někde?“

„Rozhodně jedou tímhle směrem,“ sdělil mu Luke. Natáhl se v Síle a snažil se rozeznat klony v bouři dalších myšlenek a pocitů, které ho obklopovaly. „Odhaduju, že je jich tak dvacet až třicet.“

„Takže nákladní vznášedlo,“ usoudil Karrde. „Tamhle jedno přijíždí – hned za tím spídrovým nákladákem Trast.“

„Vidím ho.“ Luke se zhluboka nadechl a vynaložil veškeré jediské umění. „Jsou to oni,“ zamumlal a po zádech mu přejel mráz.

„Dobrá,“ řekl Karrde ponuře. „Pozorně ho sledujte; možná nechali otevřené větrací panely.“

Nákladní vznášedlo se pomalu sunulo na repulzorech směrem k Lukovi a Karrdovi. Potom se najednou zastavilo jeden blok od nich, když si řidič spídrového nákladáku před vznášedlem opoždění uvědomil, že měl na téhle křižovatce odbočit. Nákladák začal neohrabaně zatáčet do vedlejší ulice a zablokoval při tom veškerou dopravu za sebou.

„Počkejte tady,“ řekl Karrde a vnořil se do proudu chodců, kteří se ubírali příslušným směrem. Luke prozkoumával očima okolí a pátral po sebemenším náznaku toho, že jeho nebo Karrda někdo zahlédl a poznal. Jestli byla celá tahle situace ve skutečnosti rafinovaná past na cizí špiony, nejspíš by měla sklapnout právě teď.

Nákladák konečně dokončil obrat a vznášedlo se dalo znovu do pohybu. Projelo kolem Luka, několik vteřin pokračovalo stejnou ulicí a pak zmizelo za jednou z červenooranžových budov. Luke ustoupil do boční ulice a čekal. Za chvíli se vrátil Karrde. „Dva větrací panely byly otevřené, ale neviděl jsem dovnitř,“ oznámil Lukovi a sotva při tom popadal dech. „A vy?“

Luke zavrtěl hlavou. „Ani já jsem nic neviděl. Ale byli to oni. Tím jsem si jistý.“

Karrde si chvíli prohlížel jeho tvář. Potom kývl. „Dobrá. Co teď?“

„Zkusím odstartovat z planety ještě před nimi,“ odpověděl Luke. „Když se mi podaří zjistit jejich hyperprostorový vektor, mohlo by nám to napovědět, kam mají namířeno.“ Povytlhl obočí. „Ale dvě lodě by jejich vektor určily s větší přesností.“

Karrde se pousmál. „Snad mi odpustíte, když vaši nabídku odmítnu,“ řekl. „Létání v tandemu s agentem Nové republiky by se dalo těžko nazvat udržováním neutrality.“ Podíval se Lukovi přes rameno do ulice za ním. „V každém případě raději zkusím zjistit, odkud je sem vozí. Třeba se mi podaří určit místo jejich původu.“

„To zní dobře,“ přikývl Luke. „Raději vyrazím na přistávací plochu a připravím loď k odletu.“

„Zůstaneme v kontaktu,“ slíbil Karrde. „A postarejte se, ať je ten účet pěkně tučný.“

* * *

Guvernér Staffa stál u okna na horním podlaží První věže ústřední vlády. Spokojeně zafuněl a odložil makrodalekohled. „Ano, byl to on, Fingale,“ řekl mužičkovi postávajícímu po jeho boku. „Není pochyb: Luke Skywalker osobně.“

„Myslíte, že si všiml zvláštního transportu?“ zeptal se Fingal a nervózně svíral svůj vlastní makrodalekohled.

„Ale samozřejmě že si ho všiml,“ zavrčel Staffa. „Myslíš, že byl v ulici Maville na zdravotní procházce?“

„Já jen myslel –“

„Nemysli, Fingale,“ skočil mu Staffa do řeči. „Nejsi na to náležitě vybavený.“

Přikolébal se ke stolu, hodil makrodalekohled do šuplíku a zobrazil na datapadu pokyny velkoadmirála Thrawna. Podle jeho soukromého a přísně tajného názoru to byly dost divné pokyny, ještě divnější než ty záhadné transporty vojáků, které imperiální vrchní velení poslední dobou přesouvalo přes Calius. Ale za daných okolností neměl na vybranou a musel prostě předpokládat, že Thrawn ví, co dělá.

V každém případě to byla Thrawnova zodpovědnost – ne Staffova – a to bylo hlavní. „Chci, abys poslal zprávu na imperiální hvězdný destruktorka *Chimaera*,“ oznámil Fingalovi, opatrně spustil své zavalité tělo do křesla a hodil datapad na stůl. „Zašifovanou podle těchto instrukcí. Informuj velkoadmirála Thrawna, že Skywalker byl v Caliusu a že jsem ho osobně spatřil poblíž zvláštního transportu. A také že mu byl podle velkoadmirálových pokynů umožněn volný odlet z Berchestu.“

„Ano, pane guvernére,“ řekl Fingal a dělal si poznámky na vlastním datapadu. Pokud mužičkovi připadalo zvláštní, že nechávají rebelského špiona volně se pohybovat po imperiálním území, pak

to nedával nijak najevo. „A co ten druhý muž, pane guvernére? Ten, který byl tam dole se Skywalkerem?“

Staffa sešpulil rty. Odměna vypsaná na hlavu Talona Karrda už dosahovala téměř padesáti tisíc – byla to pěkná sumička, dokonce i pro člověka, který měl plat a bonusy planetárního guvernéra. Vždycky tušil, že jednoho dne bude v jeho nejlepším zájmu, aby svůj tichý obchodní vztah s Karrdem ukončil. Možná ten den konečně nadešel.

Ne. Ne, dokud v galaxii zuřila válka. Možná později, až bude vítězství na dosah a soukromé zásobovací trasy budou spolehlivější. Ale teď ještě ne. „Ten druhý muž není důležitý,“ řekl Fingalovi. „Je to jenom zvláštní agent, kterému jsem dal za úkol vytáhnout rebelského špiona na světlo. Zapomeň na něj. No tak, pohyb – běž tu zprávu zašifrovat a poslat.“

„Ano, pane,“ přikývl Fingal a vykročil ke dveřím.

Panel se odsunul stranou... a na kratičký zlomek vteřiny, než Fingal vyšel ze dveří, Staffovi připadalo, že v mužíčkových očích zahlédl podivný záblesk. Samozřejmě to byla jenom nějaká zvláštní hříčka světél z předpokoje. Kromě neochvějné oddanosti ke guvernérovi byl Fingalovým nejnápadnějším a nejvzácnějším rysem zoufalý nedostatek představitosti.

Staffa se zhluboka nadechl a pustil z hlavy Fingala, rebelské špio-ny a dokonce i velkoadmirály. Potom se opřel v křesle a zahloubal se nad tím, jak využije zásilku, kterou Karrdovi lidé právě teď vykládali na přistávací ploše.

KAPITOLA 3

Pomalů, jako by stoupala po dlouhém temném schodišti, Mara Jade procitla z hlubokého spánku. Otevřela oči, rozhlédla se po tlumeně osvětlené místnosti a přemítala, v kterém koutě galaxie asi tak může být.

Byla na nějakém nemocničním oddělení – to málo bylo zřejmě díky biomonitorům, složeným zástěnám a polohovacím lůžkům rozmístěným okolo toho, na němž ležela. Ale nebyla to žádná z Karrdových ošetřoven, alespoň ne taková, kterou znala.

Zato uspořádání místnosti poznávala až příliš dobře. Byl to standardní imperiální pooperační pokoj.

Prozatím se zdálo, že je sama, ale věděla, že to dlouho nevydrží. Tiše se vykulila z postele, přikrčila se do dřepu a rychle zkontrolovala svůj tělesný stav. Žádné bolesti ani křeče, žádné závratě ani viditelná zranění. Vklouzla do županu a pantoflí, které našla u postele, a tiše se připlížila ke dveřím. V duchu se připravila umlčet nebo zneškodnit každého, koho za nimi objeví. Mávla rukou k čidlu dveří, a jakmile se otevřely, skočila do předpokoj –

A pak se prudce a trochu zmateně zastavila.

„Ahoj, Maro,“ pozdravil ji roztržitě Ghent, na okamžik vzhlédl od počítačového terminálu, nad kterým se hrbil, a potom obrátil pozornost zpátky k displeji. „Jak ti je?“

„Jde to,“ odpověděla Mara, zírala na kluka a horečně se probírala mlhavými vzpomínkami. Ghent – jeden z Karrdových zaměstnanců a dost možná nejlepší hacker v galaxii. Jestli sedí u počítačového terminálu, znamená to, že nejsou vězni – ledaže byl jejich věznitel tak nehorázně hloupý a pustil hackera k počítači.

Ale neposlala náhodou Ghenta do sídla Nové republiky na Coruscantu? Samozřejmě že poslala. Na Karrdův rozkaz, krátce předtím, než shromáždila jeho skupinu a vyrazila do té šarvátky u flotily *Katana*.

Kde navedla svou Z-95 proti imperiálnímu hvězdnému destruktoru... a musela se katapultovat z lodi... a pak se jí podařilo vletět s katapultačním křeslem rovnou do paprsku z iontového kanonu. Který jí usmažil nouzové vybavení a smetl ji bůhvíkam, navěky ztracenou v mezihvězdném prostoru.

Rozhlédla se kolem sebe. Věčnost zřejmě netrvala tak dlouho, jak předpokládala. „Kde to jsme?“ zeptala se, i když měla docela dobrou představu, jak bude znít odpověď.

A nemýlila se. „Ve starým Císařským paláci na Coruscantu,“ řekl Ghent a trochu svrátil čelo. „V nemocničním křídle. Museli ti obnovit nervový dráhy. Nevzpomínáš si?“

„Jen mlhavě,“ přiznala Mara. Ale když se poslední pavučinky v její hlavě pročistily, všechno do sebe zapadlo. Zničené systémy pro podporu života v jejím katapultačním křesle; a zvláštní, neurčitá závrať, s níž se v temnotě propadla do spánku. Nejspíš se na ní podepsal nedostatek kyslíku, než ji vypátrali a dostali na loď.

Ne. Ne *oni*, ale *on*. Jen jeden člověk by dokázal v té nezměrné prázdnotě a troskách po bitvě najít jediné poškozené katapultační křeslo. Luke Skywalker, poslední rytíř Jedi.

Muž, kterého se chystala zabít.

ZABIJEŠ LUKA SKYWALKERA.

O krok ustoupila a opřela se o zárubeň. Cítila, jak se jí podlamují kolena, zatímco jí v hlavě doznívala ozvěna císařových slov. Když císař zahynul nad Endorem, ona byla tady, na této planetě a v této budově. Prostřednictvím jeho mysli sledovala, jak ho Luke Skywalker skolil – a zároveň tím zbořil celý její svět a strhl jí ho na hlavu.

„Vidím, že jste vzhůru,“ řekl nový hlas.

Mara otevřela oči. Nově přichází – žena středního věku v lékařském plášti – k ní rychle kráčela od protějších dveří a v patách se jí valil droid typu MD. „Jak se cítíte?“

„Docela dobře,“ odpověděla Mara a pocítila náhlé nutkání tu ženu praštit. Tihle lidé – tihle nepřátelé Impéria – neměli nejmenší právo být v císařově paláci...

Opatrně se nadechla a honem ten nárůst emocí potlačila. Lékařka se prudce zastavila a na tváři se jí objevila profesionální starostlivost; Ghent na okamžik zapomněl na své milované počítače a zatvářil se zmateně. „Omlouvám se,“ zamumlala Mara. „Asi jsem pořád ještě trochu mimo.“

„To je pochopitelné,“ přikývla lékařka. „Vždyť jste v té posteli proležela celý měsíc.“

Mara na ni překvapeně pohlédla. „Měsíc?“

„No, tak skoro měsíc,“ opravila se lékařka. „Také jste strávila nějakou dobu v nádrži s bactou. Žádný strach – problémy s krátkodobou pamětí jsou při obnově nervové tkáně běžné, ale po ukončení léčby skoro vždycky zmizí.“

„Rozumím,“ řekla Mara mechanicky. Měsíc. Ztratila tady celý měsíc. A mezitím –

„Nahore jsme vám zařídili pokoj pro hosty,“ pokračovala lékařka. „Můžete se do něj přestěhovat, jakmile se na to budete cítit. Mám zjistit, jestli už je připraven?“

Mara se na ni podívala. „To bych ráda,“ řekla.

Lékařka vytáhla komlink a zapnula ho; a když začala mluvit, Mara prošla kolem ní ke Ghentovi. „Jak se v posledních týdnech vyvíjí válka?“ zeptala se.

„Ále, Impérium dělá potíže jako obvykle,“ prohodil Ghent a mávl rukou ke stropu. „Lidi jsou z toho dost nervózní. Ackbar, Madine a další velitelé lítaj sem a tam jak splašený. Snažej se je zahnat nebo odříznout – nebo tak něco.“

Mara věděla, že na téma současných událostí už z Ghenta nic dalšího nevytáhne. Kromě zvláštní záliby v pašeráckém folklóru ho zajímalo jenom štourání se v počítačích.

Zamračila se; opožděně si vzpomněla, proč ho sem Karrde vlastně poslal. „Počkat,“ řekla. „Ackbar už zase velí? Chceš říct, že už jsi ho očistil?“

„Jasně,“ přikývl Ghent. „Ten podezřelý bankovní vklad, kolem kterýho radní Fey'lya natropil tolik povyku, byl totální podvrh – chlapi, co provedli elektronický vloupání do banky, zároveň nastrčili ty peníze Ackbarovi na účet. Určitě v tom měla prsty imperiální rozvědka – v programech po sobě nechala dost zřetelné stopy. No jasně; dokázal jsem to dva dny potom, co jsem přiletěl.“

„Dovedu si představit, jakou jim to udělalo radost. Ale proč jsi ještě tady?“

„No...“ Ghenta to zřejmě zaskočilo. „Za prvý mě ještě nikdo nevyzvednul.“ Tvář se mu rozjasnila. „A navíc je tady jeden moc pěkný šifrovací kód, pomocí kterýho někdo posílá zprávy do Impéria. Generál Bel Iblis tvrdí, že Imperiálové mu říkají zdroj Delta a že díky němu získávají informace rovnou z paláce.“

„A tak tě požádal, abys ten kód rozlousknul,“ přikývla Mara a ohrnula ret. „Předpokládám, že ti za to nenabídl peníze?“

„No...“ Ghent pokrčil rameny. „Asi nabídl. Už se nepamatuju.“

Lékařka vrátila komlink na opasek. „Za chvíli tu bude vaše průvodkyně,“ oznámila Maře.

„Díky,“ řekla Mara a odolala pokušení sdělit jí, že ona sama se v Císařském paláci vyzná nejspíš i se zavřenýma očima mnohem líp než všichni jejich průvodci dohromady za denního světla. Spolupráce a zdvořilost – to byly struny, na které musela zahrát, pokud z nich chtěla vymámit loď a zmizet s Ghentem z téhle planety i z jejich války.

Za lékařkou se otevřely dveře a do místnosti vplula vysoká žena s bělostnými vlasy. „Zdravím vás, Maro,“ řekla a vážně se usmála. „Jmenuji se Winter; jsem osobní pobočnice princezny Leiy Organy Solo. Ráda vidím, že jste zase na nohou.“

„Těší mě,“ řekla Mara co nejzdvořilejším hlasem. Další osoba spřízněná se Skywalkerem. To jí ještě scházelo. „Předpokládám, že vy budete moje průvodkyně?“

„Vaše průvodkyně, pomocnice a všechno ostatní, co budete v příštích několika dnech potřebovat,“ přisvědčila Winter. „Princezna

Leia mě požádala, abych na vás dohlédla, dokud se ona a kapitán Solo nevrátí z Filve.“

„Nepotřebuju pomocníci a nepotřebuju, aby mě někdo hlídal,“ řekla Mara. „Jediné, co doopravdy potřebuju, je loď.“

„Už se na tom pracuje,“ řekla Winter. „Doufám, že pro vás brzy něco najdeme. Smím vás mezitím zavést do vašeho pokoje?“

Mara skryla úšklebek. Novorepublikoví uzurpátoři jí velkoryse nabízejí pohostinnost v budově, která byla kdysi jejím domovem. „To by od vás bylo laskavé,“ odpověděla a snažila se, aby to neznělo moc ironicky. „Jdeš taky, Ghente?“

„Klidně běžte napřed,“ řekl nepřítomně Ghent s pohledem upřeným na počítačový displej. „Ještě chci dodělat jeden test.“

„Bude mu tady dobře,“ ujistila ji Winter. „Tudy, prosím.“

Společně vyšly z předpokoje a Winter ji začala odvádět do zadní části paláce. „Ghent má pokoj hned vedle vašeho,“ poznamenala Winter za chůze, „ale myslím, že za uplynulý měsíc v něm byl nanejvýš dvakrát. Dočasně se utábořil před nemocničním pokojem, aby na vás mohl dávat pozor.“

Při těch slovech se musela Mara usmát. Ghent, který trávil devadesát procent svého času v jiném světě, nebyl zrovna ten, koho by si vybrala jako ošetřovatele nebo tělesného strážce. Ale dobrý úmysl se také počítal. „Oceňuju, že jste se o mě postarali,“ řekla své průvodkyni.

„To bylo to nejmenší, čím jsme se vám mohli odvděčit za vaši pomoc v bitvě o *Katanu*.“

„S tím nápadem přišel Karrde,“ řekla úsečně Mara. „Děkovat byste měli jemu, ne mně.“

„To už jsme udělali,“ řekla Winter. „Ale i vy jste kvůli nám riskovala život. Nikdy na to nezapomeneme.“

Mara na bělovlasou ženu úkosem pohlédla. Četla císařovy složky o rebelských vůdcích včetně Leiy Organy, ale jméno Winter jí vůbec nic neříkalo. „Jak dlouho jste s Organou Solo?“ zeptala se.

„Vyrůstala jsem s ní na královském dvoře na Alderaanu,“ odpověděla Winter a po rtech jí přelétl sladkobolný úsměv. „V dětství jsme byly kamarádky, a když začala princezna dělat první krůčky do

galaktické politiky, její otec ze mě učinil její pobočníci. Od té doby jsem s ní.“

„Nevzpomínám si, že bych o vás během Rebelie slyšela,“ vyzvíдалa nenápadně Mara.

„Většinu války jsem strávila tím, že jsem létala z planety na planetu a spolupracovala s dodavatelskou a zásobovací divizí,“ sdělila jí Winter. „Pokud se mým kolegům podařilo dostat mě pod nějakou záminkou do skladiště nebo depa, mohla jsem jim nakreslit mapu k zásobám, které potřebovali. Následný útok byl díky tomu rychlejší a bezpečnější.“

Mara přikývla, když se dostavilo pochopení. „Takže vy jste byla ten, komu říkali Zakreslovač. Ten s dokonalou pamětí.“

Winter mírně svažila čelo. „Ano, tohle bylo jedno z mých krycích jmen,“ přisvědčila. „Za ta léta jsem jich vystřídala spoustu.“

„Chápu,“ řekla Mara. Vzpomínala si, že před bitvou o Yavin se ve zprávách rozvědky často objevovaly zmínky o záhadném Rebelovi jménem Zakreslovač – a vzpomínala si i na vášnivé debaty o jeho možné totožnosti. Říkala si, jestli to někdy nějaký úředníček aspoň přibližně uhodl.

Mezitím došly k turbovýtahům v zadní části Císařského paláce. Byla to jedna z několika důležitých modernizací, které nechal císař ve staromódní konstrukci provést, když se tady usídlil. Turbovýtahy ušetřily spoustu chůze nahoru a dolů po širokých schodištích ve veřejných částech budovy... a také zamaskovaly jisté další úpravy, které císař provedl. „Takže, v čem je problém, že mi nemůžete sehnat loď?“ zeptala se Mara, když Winter zmáčkla přivolávací tlačítko.

„Ten problém je Impérium,“ odpověděla Winter. „Zahájili mohutný útok, kvůli kterému teď nemůžeme postrádat skoro žádné lodě, od lehkých frachtáků po všechna větší plavidla.“

Mara se zamračila. Mohutný útok proti přesile? Něco takového nebylo velkoadmirálu Thrawnovi ani trochu podobné. „Je to zlé?“

„Dost zlé,“ přisvědčila Winter. „Nevím, jestli už to víte, ale k flotile *Katana* se dostali před námi. Než jsme přiletěli, stačili odvézt skoro sto osmdesát dreadnaughtů. Navíc teď mají nový bezedný zdroj